

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 29. Thomæ responsum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

lasse atque constanter appellare, signifi- Sæcul. XII.
cant. A. C. 1166.

§. XXIX.

Thomæ Responsum.

Sanctus Archiepiscopus respondit, data I. ep. 127.
prolixa Epistola, in cujus exordio di-
cit, se haud credere, illas literas omnium
Episcoporum, quorum nomina præfer-
ret, voluntate ad se datas fuisse, sed po-
tius totum Scriptum auctoritate Regis
extortum. Exprobrat teporem, in de-
fensione Ecclesiæ & veri sui emolumenti,
ac etiam ignaviam, qua se Archiepisco-
pum suum in persecutione pro causa
communi toleranda desererent. Dein-
de ad rei summam transiens, suum ex
Anglia discessum defendit, affirmatque,
id post vim sibi Northamptoni injuste
illatam fuisse necessarium, si vitam suam
in tuto esse vellet, & Appellationem
suam ad Papam prosequi. Tum sub-
jungit: *Si fuga mea turbarum occasio* p. 195.
extitit, ille profecto earum causa fuit, qui
me ad fugiendum compulit. Ceterum
Curiam Papalem adivi, quantum ego &
Ecclesia mea læsa fuisset, & rationem
Appellationis meæ exposui. Nemo venit,
nemo mihi respondit, nemo quidquam
contra me movit. Sed dum in illa Curia
expecto, adfuere, qui Regis nomine præ-
fectis & domesticis meis prohibuerunt, ne
Nn 2 mibi

Sæcul. XII. *mibi in quacunque re ad regimen se-
 A.C. 1166. lære pertinente obedirent, aut mibi meis
ve, in scio Rege, necessaria ad vitam su-
stentandam præberent. Nulla sententia
 pronunciata, nullo jure, contempta Appel-
 latione, ego rebus omnibus exutus, &
 Ecclesia mea bonis suis spoliata est.
 Clerici, Laici, mulieres, & infantes, in
 cunis jacentes, proscripti. Census Eccle-
 siæ Fisco addicti, & pecunie pars una
 Regi, altera tibi, Frater mi, Episcopo
 Londinensis, & Ecclesiæ tuæ cessit, si
 vera dixerunt, qui hæc mibi retulerunt.
 Quod si ita se habeat, præcipio tibi in
 virtute obedientiæ; ablata intra dies
 quadraginta, postquam mea reddita tibi
 fuerit Epistola, restitue. Quo jure hæc
 usurpatis? an ideo, quia appellastis? ca-
 pite tandem, quanto periculo & vos &
 Ecclesias vestras exponatis, si qui bona
 Ecclesiarum rapuerunt, sub hoc scuto tu-
 telam inveniant.*

p. 197.

Et inferius: *Dicitis electionem meam
 ad Præsulatum murmurante Regno &
 ingemiscente Ecclesia peractam esse. Sed
 consulite conscientiam vestram, in memo-
 riam revocate Electionis formam, omnium,
 quibus id juris erat, suffragium, con-
 sensum Regis per filium suum præsen-
 tem & Legatos suos datum. Si quis fuit,
 qui cum eligerer, reclamavit, edicite &
 nominate, relegite etiam Epistolas ve-
 stras,*

stras, quibus Rex & vos Pallium mihi dari petiistis. Si cum honor Archiepiscopatus mihi obtigit, quemquam invidia torquebat, & cruciabat ambitio, ignoscat illi Deus, sicut ego ignosco, hoc peccatum, quod bodieque manifestare non erubescit. His verbis Thomas Episcopum Londinensem perstringit. Tum prosequitur: Dicitis Regem me de conditione vulgari ad tantæ dignitatis apicem promovisse. Fateor; Regibus non sum ortus, sed quicumque sim, degeneres mores non exhibeo. Forte in tugurio natus sum, at nihilominus priusquam me Rex ad serviendum sibi evocaret, honestam, quod omnes scitis, vitam ducebam. S. Petrus e piscatore creatus est Apostolus; hujus non vero Augusti Cæsaris successor sumus. Ingrati animi accusatis me. Verum intentio animi peccatum vel facit vel tollit. Et ego quidem obsequium Regi præstare me credo, etiam invito, cum eum a peccato metu censurarum retrabo, postquam paternis monitis, quæ rejecit, nihil effeci. Tandem multo magis timeo, ne ingratus audiam in verum Dominum meum JESUM Christum, qui mihi iram suam comminatur, nisi potestatem ab eo acceptam ad corrigendos peccatores adhibeam.

Objicitis mihi Ecclesiæ Romanæ periculum & minas, ne Rex ab ea secedat.

Nn 3

Abfit,

Sæcul. XII.
A.C. 1166.

Sæcul. XII.

A.C. 1166.

p. 199.

S. Thomas.

Absit, ut unitatem disrumpat, propter commodum temporale, Rex tantus, cuius crimen eo atrocius foret, quo plures animas secum in ruinam traheret. Deus nolit, ut cuiquam Fidelium ne dicam Episcoporum ultima perfidia in mentem veniat. Quin etiam cavete, ne vel sola hæc mentio vestra in multorum animos venenum spargat, & arcana cordis vestri prodat. Nihil autem est cur Ecclesia timeatis, quæ persecutionibus roboratur, sed vobismetipsis timete, qui Matri vestræ perniciem machinamini.

Quod vero ad suspensionem Episcopi Saresberiensis & excommunicationem Joannis Oxoniensis spectat, neminem vestrum ignorare existimo, juxta Canones in criminibus publice notis ordinem Judicii non esse necessarium; nunc vero, quis nescit, Episcopum istum Joanni Oxoniensi Decanatum Ecclesiæ suæ, spreto Papæ meoque præcepto, contulisse?

p. 202.

Tum ostendit S. Thomas, Appellationem Episcoporum esse irritam, cum nemo ipsis malum intenter, eorumque officio & bono repugnet, nomine Regis contra Ecclesiæ libertatem appellare. Tandem causas affert, cur Episcoporum judicio se submittere non possit, in causa inter se & Regem controversa. Inprimis ideo, inquit, quia vos perinde ac me ipsum Regi adversari oportet, cum de com-

p. 205.

muni Ecclesiarum salute agatur, tum etiam, quod non legamus, quod inferiores in Superiorem suum, præsertim Suf-
 fraganei in suum Archiepiscopum Judio agere & sententiam ferre valeant. Inculcat, restituenda esse bona Ecclesiæ Cantuariensis, & in fine hortatur Episcopos; ut Regem ad mentem reducere atque ad pœnitentiam excitare fatagant.

Sæcul. XII.
 A.C. 1166.

S. Thomas de eadem re ad Episcopum Londinensem, qui sibi sigillatim scripserat, Epistolam dedit. In ea primum carpit, quod sibi ipsi non constet, cum initio Epistolæ suæ se obedientem profiteatur, & in fine ab iis, quæ ipsi præcipiebantur, appellet. Præfixa est autem, inquit, huic Appellationi tam longe remota dies, ut induciæ integrum pœne annum complectantur; sicque tempus exilii mei, Ecclesiæ calamitates, & periculum, in quo anima Regis versatur, diutissime protrahatur. In rei summa ad ea, quæ Episcopus ipsi objiciebat, eadem ac in superiore Epistola respondet. Cumque Episcopus scripsisset, Regem Ecclesiæ satisfacturum, Archiepiscopus respondet & interrogat: *Quæso, quis sensus verbis tuis tribuatur? ejiciuntur ex Anglia, ut oculis tuis vides, viduæ, orphani, innocentes, qui per ætatem causam dissidii inter me & Regem ne qui-*

I. ep. 108.

Sæcul. XII. *dem cogitatione assequi possunt, exilio*
 A.C. 1166. *damnantur Clerici, re ditibus suis spo-*
liantur, in modum indignum babentur,
familiares mei & domestici in vinculis
sunt, patrimonium Ecclesiæ Cantuarien-
sis, Matris tuæ, diripitur. An hoc tibi
est satisfacere, ubi malum non modo non
tollitur, sed calamitates in dies cumu-
lantur? Tandem excitat Londinensem,
 ad suggerendum Regi, ipsum Episcopo-
 rum Judicem non esse.

§. XXX.

Thomas Pontiniaco expellitur.

Gerv. ann.
 1166. *vit. 11.*
 c. 17. **P**ostquam Pars utraque Chinone &
 Londini appellasset ad Papam, tam
 Rex quam Archiepiscopus nuncios Ro-
 mam miserunt. Tandem vero Rex per
 nuncios suos a Papa obtinuit, ut duos
 Legatos a latere mittere statueret, qui
 negotium pacis inter Regem & Archi-
 episcopum tractarent. Inter hæc Rex
 Angliæ, missis ad Capitulum generale
 Cisterciensium minacibus literis, conque-
 rebatur, quod Thomam, hostem suum,
 in quamdam Ordinis sui domum rece-
 pissent, & prohibebat, ne eum apud se
 delitescere paterentur, nisi ea omnia,
 quæ in Regiis ditionibus tam citra quam
 ultra mare possiderent, perdita vellent.
 Capitulo igitur soluto, ipse Abbas Ci-
 sterciensis, Episcopo Parmensi, quondam
 illius